

Den tapre lille skrædder (Syv i et hug)

En sommermorgen sad en lille skrædder på sit bord ved vinduet. Han var i godt humør og syede af alle livsens kræfter. Mens han sad der, kom en bondekone forbi ude på gaden og råbte: "Hvem vil købe honning, hvem vil købe honning!" skrædderen fik lyst til at smage på den, stak hovedet ud af vinduet og råbte: "Kom herop min gode kone, så kan I blive af med noget af jeres honning." Konen gik op af de mange trapper med sine tunge kurve og måtte lukke op for alle krukkerne. Skrædderen stak næsen i dem allesammen og sagde så: "Den lader jo til at være god. Giv mig fire lod. Det gør såmænd heller ikke så nøje, selv om det bliver et fjerdingspund." Konen havde troet, at hun skulle gøre en rigtig god forretning og gav ham ærgerlig hvad han forlangte. "Det skal rigtig smage mig," sagde skrædderen, tog brødet ud af skabet, skar sig et ordentligt stykke og smurte honning på. "Det er dog vel bedst, at jeg først bliver færdig med mit sytøj," tænkte han, satte brødet ved siden af sig og syede videre, men han var så glad, at han stadig tog større og større sting. Lugten af den søde honning trængte imidlertid hen til væggen, hvor der sad fuldt af fluer, og de kom nu flyvende og satte sig på brødet. "Hvem har indbudt jer?" sagde skrædderen og jog dem væk. Fluerne forstod ikke dansk, men kom et øjeblik efter tilbage. Da tabte skrædderen tålmodigheden, tog en stump tøj og smækkede efter dem. Ikke mindre end syv fluer lå døde på bordet. "Sikken en karl jeg er," sagde han beundrende, "det skal hele byen få at vide." Han lavede sig i en fart et bælte og syede med store bogstaver derpå: "Syv med et slag." - "Hele verden skal få det at vide," sagde han, og hjertet hoppede i livet på ham af glæde.

Skrædderen spændte bæltet om livet og begav sig på vej ud i den vide verden, fordi han mente, værkstedet her var for lille for sådan en tapper fyr. Før han drog af sted, undersøgte han, om der ikke var noget, han kunne tage med, men han fandt ikke andet end en gammel ost, og den stak han så i lommen. Udenfor huset så han, at der sad en fugl, som var blevet fanget i krattet, og den puttede han ned i lommen til den gamle ost. Han skridtede nu godt ud, og da han var en rask lille fyr, blev han ikke træt. Vejen gik over et højt bjerg, og oppe på toppen sad der en vældig kæmpe og så sig om. Skrædderen gik modig hen til ham og sagde: "Goddag,

kammerat. Du sidder nok og kigger på verden. Jeg er netop vandret ud for at se mig om. Har du lyst til at gå med?" Kæmpen så hånlige på den lille skrædder. "Sådan en pjalt," sagde han. "Så det mener du," sagde skrædderen, knappede frakken op og pegede på bæltet. "Der kan du se, hvad jeg er for en." - "Syv med et slag," læste kæmpen, og da han troede, det var mennesker, fik han ikke så lidt respekt for den lille fyr. Han ville dog først stille ham på prøve og tog derfor en sten i hånden og klemte den, så de klare dråber trillede ned. "Kan du gøre mig det efter?" spurgte han. "Er det det hele," sagde skrædderen, "det er jo bare legeværk." Han stak hånden i lommen, tog osten frem og klemte den, så saften løb ud mellem fingrene på ham. "Det var nok en lille smule bedre," sagde han. Kæmpen vidste ikke, hvad han skulle tro, tog en sten og kastede den så højt op, at man næsten ikke kunne se den og spurgte så: "Kan du gøre mig det efter?" - "Ja, det kan jo være meget godt," sagde skrædderen, "men nu skal jeg kaste en sten så højt op i luften, at den slet ikke kommer ned igen." Derpå tog han fuglen op af lommen og kastede den i vejret. Lykkelig over sin frihed svang den sig bort og kom ikke mere igen. "Ja, kaste det kan du," sagde kæmpen, "men lad os nu se, om du kan bære noget." - "Kan du hjælpe mig at bære dette træ ud af skoven?" - "Med fornøjelse," svarede den lille mand, "tag du kun stammen på skulderen, så bærer jeg grenene, det er dog det tungeste." Kæmpen gjorde det, og skrædderen satte sig på en gren, og kæmpen, der ikke kunne vende sig om, måtte bære hele træet og skrædderen oven i købet. Han sad velfornøjet deroppe og fløjtede og sang, som om det var den rene barnemad at bære sådan et træ. Da de havde gået et stykke vej, kunne kæmpen ikke holde det ud længere og sagde: "Nu lader jeg træet falde." Skrædderen sprang behændig ned, greb fat i grenene med begge hænder, som om han havde båret det og sagde ringeagtende: "Kan sådan en stor fyr ikke engang bære den smule træ."

De gik nu videre, og da de kom til et kirsebærtræ trak kæmpen de øverste grene ned og gav skrædderen dem at holde, for at han kunne spise af bærrerne. Skrædderen havde naturligvis ikke kræfter til at holde grenene nede, og da kæmpen gav slip fløj de i vejret og skrædderen med. Da han lykkelig og vel var sluppet

ned på jorden igen, sagde kæmpen: "Det var da løjerligt, at du ikke engang er så stærk, at du kan holde det tynde træ nede." - "Det er aldeles ikke derfor," svarede skrædderen, "hvad tror du, det har at betyde for en, som har slået syv med et slag? Jeg sprang over træet, fordi jægerne skyder gennem krattet dernede. Prøv, om du kan gøre mig det efter." Kæmpen prøvede på det, men blev hængende i grenene, og skrædderen beholdt således også overtaget her.

"Når du er sådan en tapper fyr må du gerne følge med hjem i vores hule og blive der i nat," sagde kæmpen, og skrædderen fulgte så med ham. Inde i hulen sad flere andre kæmper omkring ilden og gnavede af et stegt får. Skrædderen så sig om og tænkte: "Her er rigtignok bedre plads end i mit lille værksted." Kæmpen viste ham nu en seng, han kunne sove i. Han takkede, men syntes den var alt for stor, og da kæmpen var gået til ro, satte han sig hen i en krog. Ved midnatstid, da kæmpen troede, at skrædderen sov fast, stod han op og slog løs på sengen med en stor jernstang og tænkte, at han nu havde knust hvert ben i den lille fyrs krop. Tidlig om morgenen gik kæmperne ud i skoven og havde helt glemt skrædderen, men på en gang så de ham nok så lystig komme spadserende. De blev bange for, at han skulle slå dem allesammen ihjel og løb deres vej, så hurtigt de kunne.

Skrædderen gik videre lige ud for næsen. Da han havde gået i mange dage, kom han ind i en gård, der hørte til kongens slot, og da han var træt, lagde han sig til at sove i græsset. Mens han lå dér, kom der en hel del folk forbi og stod stille og læste, hvad der stod på hans bælte. "Det må være en meget mægtig mand," sagde de, "men hvad vil han dog her midt i fredstiden." De gik op og fortalte det til kongen, og sagde, at han endelig måtte få manden til at blive der, for han kunne jo være til stor nytte i krigen. Kongen sendte da en af sine mænd ned til skrædderen for at spørge, om han ville gå i krigstjeneste hos ham. Manden blev ærbødig stående dernede, til skrædderen strakte lemmerne og slog øjnene op og kom så frem med sit andragende. "Det er netop derfor, jeg er kommet her," sagde skrædderen, "jeg er beredt til at træde i tjeneste hos kongen." Han blev modtaget med mange æresbevisninger og kongen anviste ham selv hans bolig.

Soldaterne så imidlertid skævt til skrædderen og ønskede ham tusind mile bort. "Det kan jo blive en gal historie for os," tænkte de, "hvis han kommer op at skændes med en af os og slår til, falder der syv på en

gang." De begav sig derfor allesammen til kongen og forlangte, at han skulle afskediges. "Vi kan ikke tjene sammen med en mand, der slår syv med et slag," sagde de. Kongen havde ikke lyst til at miste alle sine tro tjenere for en mands skyld, og var så led og ked af ham, at han ønskede, han aldrig havde set ham for sine øjne. Men han turde ikke give ham afsked, fordi han var bange for, at han skulle slå ham og hele folket ihjel. Til sidst fandt han dog på råd. Han sendte bud til skrædderen, at han på grund af hans store tapperhed ville give ham et ærefuldt hverv. I en af skovene i hans rige havde to kæmper tilhold, og de røvede og brændte i hele omegnen, og ingen turde gå imod dem. Hvis han kunne dræbe dem, ville kongen give ham sin datter til ægte og det halve kongerige i medgift. Hundrede ryttere skulle drage med for at hjælpe ham. "Det er noget, der ikke tilbyder sig hver dag," tænkte skrædderen og svarede: "Jeg skal nok tage mig af de to kæmper, og jeg har aldeles ikke brug for de hundrede ryttere. Det vil være en smal sag for en, der har slået syv med et slag at få bugt med to. Men de kan jo gerne ride med."

Den lille skrædder drog nu af sted i spidsen for hundrede ryttere. Da de kom til skoven sagde han til dem: "Bliv I kun her, jeg skal nok klare mig alene." Derpå løb han ind i skoven. Kort efter fik han øje på kæmperne, der sov under et træ og snorkede, så grenene rystede. Skrædderen fyldte i en fart sine lommer med sten og klatrede op i træet.

Han lod sig så glide ud på en gren, så han kom til at sidde lige over kæmperne, og begyndte at kaste sten ned på den ene. Der gik en lang tid uden at han mærkede det, men til sidst vågnede han, puffede til sin kammerat og sagde: "Hvorfor slår du mig?" - "Du har drømt," svarede den anden, "jeg har ikke rørt dig." De lagde sig igen til at sove, og skrædderen begyndte nu at kaste sten på den anden. "Hvad skal det betyde," råbte han, "hvorfor slår du mig?" - "Jeg gør dig ikke noget," brummede den første. De skændtes en lille smule, men de var så trætte, at de snart holdt op og lukkede øjnene igen. Skrædderen tog nu den allerstørste sten og kastede den så hårdt, han kunne, ned på den ene kæmpe. "Nej, nu bliver det for galt," råbte han ude af sig selv og stødte den anden imod træet, så det rystede. Den anden betalte med samme mønt, og de kom nu i et sådant raseri, at de rykkede træer op og slog løs på hinanden, til de faldt døde om. Skrædderen sprang nu i en fart ned af træet. "Det var da godt, at de ikke tog det træ, jeg sad i," tænkte han,

"så havde jeg nok fået mig en ordentlig tur." Han tog sit sværd, gav dem hver et dybt sår i brystet og gik så ud til rytterne og sagde: "Nu er det arbejde gjort. Det var rigtignok en hård kamp, de rev træer op for at værge sig, men det hjalp altsammen ikke. De kunne dog ikke stå sig mod den, der slår syv med et slag." - "Er I da ikke såret?" spurgte rytterne. "Ikke et hår har de krummet på mit hovede," svarede skrædderen. Rytterne ville ikke tro ham, men red ind i skoven, og der fandt de jo kæmperne, der svømmede i deres blod, mens træerne lå spredt rundt om dem.

Skrædderen forlangte nu sin løn, men kongen angrede sit løfte og gav sig til at grunde på, hvordan han kunne skaffe sig den helt fra halsen. "Du må udføre endnu en heltegerning, før jeg giver dig min datter," sagde han. "Ude i skoven er der en enhjørning, som gør megen skade, den må du fange." - "Den er jeg endnu mindre bange for end for kæmperne," sagde skrædderen, "syv med et slag er min mindste kunst." Han tog et tov og en økse med sig, gik ud i skoven, og lod igen de mænd, der var fulgt med ham, blive udenfor. Han havde ikke gået ret længe, før enhjørningen kom springende imod ham og uden videre ville æde ham. "Tag det med ro," sagde han, "så let går det ikke." Derpå stod han ganske stille, til dyret var kommet tæt hen til ham, så sprang han behændig bag et træ. Enhjørningen løb af alle kræfter imod træet og borede hornet så langt ind i stammen, at den ikke kunne få det ud igen. "Nu er fuglen fanget," sagde skrædderen, lagde tovet om halsen på den, huggede hornet ud af træet og bragte dyret til kongen.

Kongen ville endnu ikke give ham hans løn, men forlangte, at han først skulle fange et vildsvin, som gjorde stor skade i skoven. Jægerne skulle hjælpe ham. "Det skal være mig en let sag," sagde skrædderen. Han lod jægerne blive udenfor skoven, og det var de meget velfornøjede med, for vildsvinet havde allerede før givet dem så varm en modtagelse, at de havde tabt lysten til at komme igen. Da dyret fik øje på skrædderen, for det rasende imod ham, og fråden stod det ud af munden. Den letbenede fyr løb imidlertid ind i et kapel, der lå lige ved, og hoppede ud af vinduet på den anden side. Svinet var løbet efter ham, og han kom nu i en fart tilbage og smækkede døren i og fangede det således. Skrædderen kaldte nu på jægerne for at de med egne øjne skulle se fangen. Derpå begav han sig til kongen, der måtte holde sit løfte, hvad enten det smagte ham eller ej. Hvis han havde vidst, at det ikke var andet end en lille skrædder, der stod for ham, var

det nok gået ham endnu mere til hjerte. Brylluppet blev imidlertid fejret med stor pragt og ringe glæde, og skrædderen var nu konge.

Nogen tid efter hørte den unge dronning en nat, at kongen talte i søvne. "Lav den frakke i stand, dreng, ellers skal jeg varme dine ører," sagde han. Hun kunne nu tænke sig, hvor den tapre helt stammede fra, og næste morgen gik hun til sin far og bad ham befri hende for en mand, der ikke var andet end skrædder. Kongen trøstede hende og sagde: "Næste nat skal du lade døren til mit sovekammer stå åben, så skal en af tjenerne stå på vagt udenfor, og når din mand er faldet i søvn binder vi ham og bringer ham ombord på et skib, og så lader vi det flyde for vind og vove. Dronningen syntes godt om forslaget, men den unge konges tro tjener havde hørt, hvad de aftalte, og fortalte sin herre det hele. "Det skal jeg nok sætte en pind for," sagde den lille skrædder. Om aftenen gik han i seng, som han plejede, og da hans kone troede, at han sov, stod hun op og åbnede døren og krøb så i seng igen. Men skrædderen havde kun ladet som om han sov, og råbte nu højt: "Gør den frakke i stand, dreng, ellers skal du få dine ører varmet. Jeg har slået syv med et slag, dræbt to kæmper og fanget en enhjørning og et vildsvin, og så skulle jeg være bange for den, der står udenfor døren!" Da tjeneren hørte det, blev han ude af sig selv af angst og løb som om fanden var i hælene på ham, og ingen af de andre turde gå ind til skrædderen. Således blev den lille skrædder ved at være konge, så længe han levede.

* * *